

Pla d'Evangelització Marc

FUNDACIÓ
COL·LEGIS DIOCESANS
SANT VICENT MÀRTIR

«Deixeu que els infants
vinguen a mi.»

Mc 10, 14b.

ÍNDEX

1. L'ESCOLA CATÒLICA, AHIR I HUI	5
1.1. Iniciatives audaces	5
1.2. Transformacions no previstes	5
1.3. L'escola del s. XXI	7
2. EVANGELITZAR EDUCANT	8
2.1. Què és Evangelitzar?	8
2.2. Evangelitzar dins l'Escola	10
2.3. Emergència educativa	12
2.4. Parròquia-Col·legi	14
2.5. Agents de Pastoral	15
3. ELEMENTS FONAMENTALS DEL PLA D'EVANGELITZACIÓ MARC	16
3.1. Encontre i acompanyament	18
3.1.1. Encontre amb la Paraula	19
3.1.1.1. Propostes d'accions	20
3.1.2. Encontre i resposta	20
3.1.2.1. Propostes d'accions	21
3.1.3. Encontre i vivència	22
3.1.3.1. Propostes d'accions	24
3.1.4. Encontre i celebració	25
3.1.4.1. Propostes d'accions	25
3.2. A la recerca de la Veritat	27
3.2.1. Reconeixement de la pròpia identitat	27
3.2.1.1. Propostes d'accions	27
3.2.2. Diàleg fe-raó	28
3.2.2.1. Propostes d'accions	28
3.3. Al servei dels altres	30
3.3.1. Caritat i compromís en el món actual	30
3.3.1.1. Propostes d'accions	30
4. RECURSOS	
4.1. Formatius	31
4.2. Materials	31

1. L'ESCOLA CATÒLICA, AHIR I HUI

1.1. Iniciatives audaces

Quan ens acostem als orígens de les nostres escoles diocesanes constatem, en la majoria dels casos, una sensibilitat dels pastors cap a les necessitats de formació bàsica d'aquells xiquets i xiquetes que per causes diverses no accedien a una educació mitjana, superior o universitària. Les escoles parroquials es convertien en vertaders centres de referència social de la població.

Eren temps d'ambient i cultura catòliques; eren col·legis catòlics per a població catòlica. La urgència era possibilitar una formació que facilitara la prossecució d'altres estudis o la incorporació immediata al món laboral.

Al costat dels rectors promotors, hi havia un grup de seglars de la localitat compromesos en la recerca de terrenys i finançament que ajudara a aconseguir l'objectiu perseguit. D'alguns benefactors van eixir donacions significatives que van facilitar la creació de fundacions amb finalitats educatives. Tot açò sense oblidar l'alè dels diferents arquebisbes que van exercir el seu ministeri a València, especialment el salesià D. Marcelino Olaechea.

1.2. Transformacions no previstes

Quan molts d'aquests col·legis havien consolidat la institució, van sobrevenir una sèrie de circumstàncies socials i eclesials que van desdibuixar els objectius fundacionals i van qüestionar les formes de treball i missió dels col·legis.

El Concili Vaticà II va oferir una nova presència de l'Església en el món, renovant formes i cridant a la fidelitat primera. L'acolliment de les directrius conciliars en el nostre país va ser desigual i en certa manera traumàtica. Al

mateix temps que s'experimentaven iniciatives plenes d'esperança i il·lusió per al futur eclesial.

Quasi de forma contemporània, el nostre país va viure un canvi de règim polític cap a un Estat de llibertats, de drets i de convivència social superant enfrontaments passats. Una nova Constitució i un nou Concordat Estat-Santa Seu que obligaven a re situar-se en la convivència nacional.

Prompte es va començar a parlar de secularització, d'abandó de les parròquies, de pèrdua del sentit religiós de la vida pública, d'allunyament entre Església i Societat, etc.

Si hi va haver un lloc on açò es va viure amb claredat va ser en el món educatiu. Eren temps en els quals es reafirmava la necessitat del diàleg fe-cultura. Les escoles eren llocs per a formar bons ciutadans, amb amplitud de mires, compromesos amb la convivència social.

Com a resposta als canvis que envoltaven a l'escola i descobrint que ja no bastava amb complir els objectius educatius, es va començar a reflexionar sobre la competència pastoral dels centres. Es va començar a parlar de «col·legis en pastoral» com aquelles escoles que pretenien viure la seua labor educativa al costat d'una oferta d'acompanyament escolar, classe de Religió, i extraescolar, grups pastorals, que anaren configurant la vivència quotidiana d'alumnes, professors i pares.

Algunes escoles ni tan sols s'ho van plantejar. Pensaven que eixa funció ja l'exercia la Parròquia com a lloc natural d'acompanyament pastoral, «nosaltres ens dediquem a fer classe».

Ambdues decisions quedaven plasmades en els criteris de selecció i formació de nous educadors i, en conse-

qüència, s'anaven configurant claustres que, en èpoques posteriors, recorrerien camins educatius diversos.

1.3. L'escola del s. XXI

Una de les característiques dels últims anys en l'esdevenir de l'educació de la nostra nació és la proliferació de legislació estatal i autonòmica. Açò dificulta l'assenament de la nostra educació, la deixa quasi sempre a la intempèrie i obliga a una contínua adaptació de la institució als requeriments del governant.

Els Concerts educatius, rebuts amb reticència inicialment, s'han manifestat com a garantia d'una certa autonomia escolar, encara que no igual en tots els territoris regionals. Com sempre, l'escola catòlica ha sabut respondre amb creativitat als reptes legislatius.

També ens preocupa la qualitat i professionalitat de la nostra labor educativa. Cerquem mètodes, estratègies, materials que responguen al que la societat demanda; el mercat exigeix i la competència urgeix. Moltes vegades caiem en les modes sense reflexionar si aquesta proposta entra en els nostres criteris educatius i la nostra visió de la realitat de l'home.

Una característica de l'actualitat educativa és la gran preocupació en la selecció, formació i acompanyament d'aquells que seran els vertaders garants perquè l'acció educativa dels Col·legis Diocesans responguen a les finalitats de l'Església local.

En aquests moments, la realitat que ens envolta denota que la secularització ha arribat a tots els àmbits que afecten l'escola. Ara no és el moment d'analitzar-ho, però sí que convé prendre consciència de les seues implicacions en el nostre àmbit per a no perdre'ns en accions

estèrils i proposar continguts i processos que conviden i apropen les Persones a la Bona Notícia de l'Evangelí.

Podríem concloure afirmant que l'Escola viu sempre en tensió, puix ha de fer front a diferents reptes. Com qualsevol institució, hem d'estar atents als requeriments de les administracions centrals i autonòmiques; també als assumptes propis per la pertinença a l'Església; així com als inherents de la gestió diària del col·legi. Si parem atenció a la institució familiar ens adonarem de les dificultats dels matrimonis trencats i de les famílies que en diuen «desestructurades». La llunyania de pares, alumnes i professors de la vivència adulta de la fe catòlica, la preocupació de no perdre el tren de les novetats didàctiques i les noves tecnologies, la gestió diària dels directius dels centres, l'atenció a professors, pares i alumnes i, així un llarg etcètera.

Res més lluny d'oferir una imatge pessimista de la realitat, entenem que és necessari viure presents en el context actual en què desenvolupem el nostre ministeri educatiu i alhora ser fidels a la vocació essencial de l'Església: anunciar la Bona Notícia de l'Evangelí.

2. EVANGELITZAR EDUCANT

Des del nostre lloc eclesial, volem revisar els mètodes i buscar per tots els mitjans la millor manera de fer-li arribar, a les persones de hui en dia, el missatge cristià, de manera comprensible i persuasiva. (cf. EN 3)

2.1. Què és Evangelitzar?

No és fàcil respondre aquesta pregunta, ja que inclou diferents elements i tots són essencials.

Es tracta de portar la Bona Notícia a tots els ambients i renovar-los des de dins. Es manifesta en la conversió de la consciència personal: els criteris de judici, els valors determinants, els punts d'interès, les línies de pensament, les fonts inspiradores i els models de vida. (cf. EN 18)

L'evangelització es dona tant si el testimoni és transparent, com si el missatge s'anuncia explícitament. Donar raó de l'esperança i anunciar el misteri de Jesús de Natza-ret, Fill de Déu. (cf. EN 22)

Es proposa i promou una adhesió lliure i vital al missatge testimoni i predicat que condueix a la incorporació a la Comunitat de fidels. S'acull la vida nova celebrada en els Sagraments. (cf. EN 23)

El contingut de l'evangelització és doncs donar testimoni de Déu, revelat en Jesucrist per mitjà de l'Esperit Sant. En Jesucrist, Fill de Déu fet home, mort i resuscitat s'ofereix la salvació a l'ésser humà. Una crida a l'esperança que es fa realitat en la vida concreta, personal i social de cada persona. Un alliberament que promocio-na a l'ésser humà, que l'abasta completament, que li revela el propi ser i el convida a fer un canvi radical. (cf. EN 25-39)

La cita de Sant Pau VI en la seua exhortació «Evangelii Nuntiandi» (document que inspira aquesta justificació) és cèlebre: «l'home contemporani escolta més a gust a qui dona testimoni que a qui ensenya o si escolta a qui ensenya és perquè en dona testimoni» (EN 41). Qualsevol mètode que s'utilitze en l'evangelització hauria de tindre com a referent aquesta afirmació.

De Benet XVI hem rebut aquesta afirmació que il·lumina la manera i l'objecte de l'evangelització: «Hem conegut l'amor que Déu ens té i hem cregut en ell (1 Jn 4,16)

[...] no es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per la trobada amb una persona o la vivència d'un esdeveniment, que obri un nou horitzó a la vida i, per tant, una orientació decisiva». (DCE 1)

Igual que els primers predicadors de l'Església, en l'evangelització s'experimenta que la Paraula ve acompanyada del poder de Déu.

2.2. Evangelitzar dins l'Escola

El deure educatiu és una part integrant de la missió que l'Església té de proclamar la Bona Notícia. En primer lloc, i sobretot, cada institució educativa catòlica és un lloc per a trobar a Déu viu, el qual revela en Jesucrist la força transformadora del seu amor i la seua veritat (cf. Spe salvi, 4). Aquesta relació suscita el desig de créixer en el coneixement i en la comprensió de Crist i del seu ensenyament. D'aquesta manera, els qui el troben es veuen impulsats per la força de l'Evangeli a portar una nova vida marcada per tot el que és bell, bo i vertader; una vida de testimoniatge cristià alimentada i enfortida en la comunitat dels deixebles del nostre Senyor, l'Església (Benet XVI, Discurs als Educadors catòlics, Washington 17 abril 2008).

Encara que puguem entendre la necessitat de dilucidar l'autonomia del fet secular de l'educació i el respecte a la seua autonomia com a instrument de transmissió de la cultura, no ocultem la urgència d'enfocar la missió de l'escola cristiana per il·luminar aquesta cultura i també proposar la Bona Notícia de forma explícita.

La identitat d'una Escola catòlica no és simplement una qüestió del nombre d'estudiants catòlics. És una qüestió de convicció: ¿creiem realment que el misteri del Verb encarnat només esclareix veritablement el misteri

de l'home? (cf. Gaudium et spes, 22). Estem realment disposats a confiar tot el nostre ser, intel·ligència i voluntat, ment i cor, a Déu? Acceptem la veritat que revela Crist? En les nostres escoles és «tangible» la fe? S'expressa fervorosament en la litúrgia, en els sagraments, per mitjà de l'oració, els actes de caritat, la sol·licitud per la justícia i el respecte per la creació de Déu? Solament d'aquesta manera donem realment testimoniatge sobre el sentit de qui som i del que sostenim. (Benet XVI, ídem)

Els educadors aporten el seu ésser cristià a l'escola. D'alguna manera, l'escola es converteix en Comunitat ministerial, és a dir, tots aquells educadors cristians entenen **l'escola com el seu «lloc de missió, de ministeri»**. Al mateix temps, pot servir per a «evangelitzar» a la resta de la Comunitat Educativa. Ací es descobreix que a banda de ser bons professionals també tenen una vocació eclesial.

Evangelitzar educant significa que aquesta Comunitat ministerial és font de creativitat, font de vida per a tota l'escola, la comunica i la possibilita. Ofereix una nova visió de tot i ho manifesta en una manera d'actuar concreta.

És evident que per a ser una **comunitat evangelitzadora** abans s'ha de ser evangelitzada. Hui no podem donar per feta aquesta qüestió. No podem oferir als alumnes allò que els educadors no tenen. Però d'alguna manera, cal despertar en tots el desig per mitjà de la paraula i l'experiència per conduir a **l'encontre de la persona amb Jesucrist**.

El Nostre Caràcter Propi busca identificar i sintetitzar els aspectes essencials de la nostra Identitat que ens permeten ser fidels a la **missió rebuda** i a la responsabilitat que hi comporta.

A partir d'aquests preàmbuls, cada col·legi haurà d'establir les seues prioritats de formació i acompanyament dels educadors. De planificació de les intervencions en la vida col·legial, escolar o extraescolar.

2.3. Emergència educativa

Prenem el títol d'aquest apartat de la carta que va dirigir el Papa Benet XVI a la diòcesi de Roma al gener de 2008. En ella, el Papa reflexiona en veu alta sobre el moment educatiu i proposa «algunes exigències comunes d'una educació autèntica».

Tots els bons educadors saben que per a educar han de donar un poc d'ells mateixos i, que només així, poden ajudar els seus alumnes a superar els egoismes i capacitar-los per a un amor autèntic. «Caritat intel·lectual» diu el Papa emèrit.

Tal vegada el punt més delicat de l'obra educativa siga trobar l'equilibri entre llibertat i disciplina. La relació educativa és abans de res una trobada entre dues llibertats (la de l'educador i la de l'educand) i l'educació ben assolida és una formació per a l'ús correcte de la llibertat.

La dinàmica entre la trobada personal, el coneixement i el testimoniatge cristià són parts que integren la diàconia de la veritat que l'Església exerceix en la humanitat. La revelació de Déu ofereix a cada generació la possibilitat de descobrir la veritat última sobre la pròpia vida i sobre la fi de la història. Aquesta tasca mai és fàcil: implica a tota la comunitat cristiana i motiva a cada generació d'educadors cristians a garantir que el poder de la veritat de Déu impregne totes les dimensions de les institucions a les quals serveixen. D'aquesta manera, la Bona Notícia de Jesús pot actuar de guia per al docent i per a l'estudiant cap a la veritat objectiva que, més enllà de ser particular

i subjectiva, pretén ser universal i absoluta. Ens capacita per a proclamar amb confiança l'esperança sense defraudar (cf. Rm 5,5). Enfront dels conflictes personals, la confusió moral i la fragmentació del coneixement, les nobles finalitats de la formació acadèmica i de l'educació, fundades en la unitat de la veritat i en el servei a la persona i a la comunitat, són un instrument d'esperança poderós. (Benet XVI, ídem).

El Papa Francesc ens recorda que **«l'educació és un acte d'esperança perquè construeix el futur»**. Els educadors estan cridats a acompanyar els passos incerts dels més joves cap a un projecte de vida que els convença, que els proporcione els instruments necessaris per a orientar-se i entren amb seguretat i responsabilitat en la societat, amb esperit de servei». Al mateix temps subratlla que «l'Església en el tercer mil·lenni renova la seua passió educativa per a arribar a les perifèries que necessiten créixer en humanitat, intel·ligència, valors, hàbits, perquè puguin també avançar i portar als altres, experiències que no coneixen».

Educar cristianament, ens diu el Papa, «és portar els joves i els xiquets cap als valors humans en tota la realitat, i una d'estes és la transcendència. Aquesta dimensió vertical s'entrecreu amb l'horitzontal i juntes condueixen als camins de la trobada, del diàleg, de la construcció de ponts per a tots amb respecte, estima i acolliment».

En l'exhortació apostòlica «Evangeli Gaudium» el Papa ens instava a no perdre l'esperança. Ens animava a afrontar positivament els canvis socials i a submergir-nos en la realitat amb la llum que irradia la promesa de la salvació cristiana.

Recentment, en l'exhortació apostòlica postsinodal *Christus Vivit*, el Papa Francesc insisteix que **«l'Escola Ca-**

tòlica segueix sent essencial com a espai d'evangelització dels joves» i ens indica alguns criteris inspiradors assenyalats en «Veritatis Gaudium» pensant en una renovació i relançament de les escoles «amb eixida» missionera, com l'experiència del Kerygma, el diàleg a tots els nivells, la interdisciplinarietat i la transdisciplinarietat, el foment de la cultura de la trobada, per aquells que la societat descarta i rebutja. (CV 222)

2.4. Parròquia-Col·legi

Volem subratllar el gran do i les grans possibilitats que suposa la realitat en aquesta diòcesi de concórrer en un mateix espai parròquia i col·legi. Ens ho recorda el nostre arquebisbe, D. Antonio Cañizares, en la seua Carta Pastoral de 25 febrer: «un signe de la crida de Déu és que Ell ha concedit a la diòcesi de València 67 col·legis diocesans... Aquesta immensa riquesa i presència eclesial de la nostra diòcesi valenciana en l'àmbit de l'ensenyament escolar és, sens dubte, un signe de Déu que no podem deixar d'advertir i secundar: alguna cosa (o moltes) ens està dient Déu».

Amb anterioritat, en la mateixa carta, comenta que «resulta fonamental i imprescindible... l'obra d'evangelització de xiquets, joves, professors, pares, institucions educatives: evangelitzar és contribuir i possibilitar que sorgisca una humanitat nova feta d'homes i dones nous amb la novetat de la veritat de l'Home que és Jesucrist, és ensenyar un nou estil de vida conforme a l'Evangeli, conforme a Jesucrist. No és açò educar?».

Creiem que un treball fonamental en aquest aspecte és la coordinació de programes d'iniciació i acompanyament de l'experiència cristiana des de la Parròquia i el Col·legi, dels propers i els allunyats, que vagen encami-

nant cap a la resposta adulta i lliure d'aquells que es senten seduïts per l'Evangeli.

D'aquesta integració i reconeixement mutu de les dues realitats, Parròquia-Col·legi, entenem que una de les grans beneficiades pot ser la família. A ningú se'ns escapa que la família pateix en pròpia pell les conseqüències de la transformació cultural que s'està produint actualment (alguns parlen més de canvi d'època que no d'època de canvis). El nostre llenguatge ja ha assumit com a natural nomenar a la família (pare-mare-fills) amb l'adjectiu de «tradicional» enfront d'altres models de família.

D'aquestes transformacions en la família en són testimonis tant la Parròquia com el Col·legi. D'una banda, es constata la vulnerabilitat de les relacions familiars i les seues conseqüències en els alumnes i, de l'altra, el clima de desconfiança, desautorització i exigència dels pares respecte a les dues institucions.

Malgrat tot, la família segueix sent la referència de creixement i maduració dels nostres alumnes i, en conseqüència, un lloc d'evangelització i educació. Des de la Parròquia-Col·legi podem oferir a les famílies itineraris/processos que els ajuden en la iniciació cristiana, en la maduració humana i en la incorporació a la vida de l'Església i de la Societat. Expliquem també amb **la família perquè siguin actors i no sols receptors**, de la proposta educativa i evangelitzadora.

2.5. Agents de Pastoral

La Comunitat educativa és la responsable de portar endavant el projecte educatiu i pastoral del col·legi que ha sigut elaborat, madurat i assumit per tots els seus membres. Comparteix aquest projecte des de diversos angles, però en comunió i remant en la mateixa direcció. A tots

se'ls demana implicació i tots estan cridats a responsabilitzar-se perquè el projecte es pose en pràctica.

Entenem per agents de pastoral en un Col·legi Diocesà a tots aquells que donen raó de la seua esperança, testimonien amb el seu estil de vida, eduquen i, amb la seua paraula, promouen una manera nova de viure i de ser persona.

És possible que en algun col·legi s'arribe a identificar, atribuint el ministeri educatiu, a alguns educadors en concret, però **és tota la Comunitat educativa qui està cridada** a portar endavant aquesta missió, cadascú segons el «do que ha rebut».

Donem per fet el **gran servei** que ha de prestar com a cap i pastor, **el rector** o responsable de l'evangelització al centre, ja que també els agents de pastoral han de ser acompanyats i servits en les seues vivències de fe.

3. ELEMENTS FONAMENTALS DEL PLA D'EVANGELITZACIÓ MARC

L'objectiu primordial del Pla d'Evangelització Marc és que els Col·legis Diocesans disposen d'un referent clar en la seua identitat i en la seua missió evangelitzadora. Es tracta de reconèixer-se amb un mateix objectiu, en un mateix itinerari i amb un mateix estil.

No volem seguir endavant sense assenyalar la gran oportunitat evangelitzadora que suposa en la nostra realitat diocesana la presència eclesial d'Escola i Parròquia com a unitat de missió. Per tant, aquesta és la nostra peculiaritat, la qual cosa configura el nostre estil educatiu i pastoral, la nostra proposta.

En conseqüència, afirmem que, des dels Col·legis Diocesans, **ens sentim cridats, escollits i enviats per l'Església, a proclamar la Bona Notícia de l'Amor de Déu** als xiquets, joves i adults, des de la unitat ministerial de la Parròquia i el Col·legi. Convençuts d'aquesta veritat, volem oferir a la Comunitat Educativa la possibilitat de ser seduïts per aquest anunci salvador i generador de nova vida, de vida en plenitud, de vida vertadera.

Per a açò concretem el treball amb tres objectius específics:

- Afavorir que el Col·legi siga un lloc d'encontre amb Jesucrist.
- Presentar a Jesús, que viu, que m'estima i em salva.
- Oferir i acompanyar itineraris que porten als membres de la Comunitat educativa a viure la fe en la Comunitat eclesial.

Des d'aquesta àmplia visió, realitzem accions que afavoreixen la trobada amb Jesús Ressuscitat perquè els alumnes, els professors, el PAS i les famílies dels Col·legis Diocesans tinguen una experiència de vertadera trobada amb el Senyor i se senten estimats per Ell.

L'encontre amb la Paraula permet als nostres alumnes acostar-se a la realitat transcendent de Déu, potenciar l'autoconeixement (necessari per al desenvolupament evolutiu de l'alumne) i afavorir l'acostament als altres.

La recerca de la Veritat des de la nostra Identitat Catòlica, permet que l'alumne cresca en els dons de l'Esperit Sant i vaja confirmant i vivenciant la seua fe, comprenent els esdeveniments quotidians a la llum de qui és la Veritat. Des d'aquesta vivència, sentir-se seduïts per tot el que és Bondat, Veritat i Bellesa.

Servir els altres és la missió que naix de la vivència de l'Evangeli. La riquesa que rebem quan ens alimentem de la Paraula de Déu no pot quedar en nosaltres, ha de transcendir als altres, per això **l'Aprenentatge** des del **Servei** és un element primordial que permet als nostres alumnes exemplificar en el món de hui les virtuts cristianes i la profunditat de l'Evangeli.

3.1. Encontre i acompanyament

Déu ha volgut revelar-se als homes. Hem estat creats per l'amor diví i «mitjançant accions i paraules» comprem el disseny que Déu té preparat per a les nostres vides. El Col·legi Diocesà afavoreix que l'alumne es trobe amb Jesucrist, viu i ressuscitat a través de la Celebració dels Sagraments, la vivència dels temps litúrgics, la lectura de la Paraula i l'oració, i el testimoniatge de vida dels qui l'envolten.

Aquestes trobades es realitzen en els Col·legis Diocesans de forma gradual, adaptant-se a l'etapa educativa de cada alumne, a la seua maduresa emocional i capacitats cognitives. Aquesta «pedagogia divina» (CIC 53) busca que els alumnes donen resposta a l'encontre amb Jesucrist, el coneguen i experimenten l'amor amb una profunditat major que la que podrien sentir per ells mateixos.

L'encontre amb Déu i la seua transcendència. Aquesta Veritat permet a l'alumne créixer en el coneixement personal, «la Veritat de Déu que regeix tot l'ordre de la creació» (CIC 216) treballada mitjançant la Sagrada Escriptura, el Magisteri de l'Església i la celebració activa dels sagraments són el camp de cultiu que fa germinar la llavor de la fe en els alumnes.

Amb açò, l'alumne tindrà les aptituds necessàries per a portar al cor del món i la societat la seua vivència de la fe d'una forma responsable i madura, lliurant-se al servei de la comunitat i sentint-se servidor des de l'òptica de l'Evangeli.

3.1.1. Encontre amb la Paraula

La Paraula de Déu ha estat revelada a les persones mitjançant la Sagrada Escriptura. Afavorir l'encontre amb ella permet que els alumnes la utilitzen com a mitjà per a descobrir què els demana el Senyor hui i a què estan cridats. La Paraula de Déu ens ensenya i descobreix les virtuts de Jesucrist i mostra la seua doble naturalesa, aquella divina que es revela per mitjà de la Paraula i el rostre humà de Déu íntegrament, que veiem en les accions del seu primogènit. Ací, els alumnes veuen exemples i ensenyaments de com obra el cristià i quina és la seua missió a l'Església.

L'encontre amb la Paraula, el seu coneixement i la vivència personal, permet que l'alumne entre en oració i fa més intenses les pràctiques de pietat cristianes, ja que «Per mitjà de la seua Paraula, Déu parla a l'home» (CIC 2700). L'exposició permanent a la Paraula i la seua ubicació en l'aula propicien favorablement que l'alumne hi acudisca davant d'una necessitat de apaivagar la set interior. D'aquesta manera, estem fent que l'alumne descobrisca per ell mateix la riquesa que conté la Sagrada Escriptura i com aquesta és actualitzada i renovada cada dia i en cada jornada. És per això que una celebració **l'entrega de la Paraula** dota i encén aquesta recerca del jo interior i l'autoconeixement que tant necessiten els nostres alumnes. La Sagrada Escriptura és la clau que obri la

porta al Misteri de la Fe i per tant, al coneixement interior i profund de les fortaleeses i debilitats amb les quals hem sigut creats.

3.1.1.1. Propostes d'accions

- Habilitar un espai dins de l'aula, visible i accessible on estiga present la Paraula de Déu. Seria apropiat en Ed. Infantil i Ed. Primària (Racó de la Paraula).
- Fer l'entrega de la Sagrada Escripura en Primària.
- Utilitzar de forma quotidiana la Paraula de Déu.
- Treballar en algun moment de la setmana la comprensió de l'Evangeli del Diumenge.
- Preparar en els temps litúrgics importants una celebració al voltant de la Paraula de Déu per a tots els membres de la Comunitat Educativa.

3.1.2. Encontre i resposta

L'hàbit d'oració en les seues diferents expressions facilita en els nostres alumnes el contacte amb la transcendència i els apropa al misteri encarnat que es revela en Jesús. Aquesta necessitat es veu satisfeta per l'oració i té la seua etiologia en una exigència divina, «Déu cerca adoradors en esperit i en veritat» (CIC 2703). La pràctica diària de l'oració és l'aliment de la nostra ànima.

Per això, des dels Col·legis Diocesans realitzem diferents expressions d'oració amb els alumnes i la comunitat educativa en funció de la seua edat i desenvolupament evolutiu. La tradició cristiana continua cercant el recolliment del cor per a sentir-se estimats i, igual que Santa Teresa de Jesús, els nostres alumnes vivencien l'oració com «parlar amb qui sabem que ens estima».

L'oració vocal permet que els nostres alumnes expressen i traduïsquen exteriorment els seus sentiments, res-

ponent així a l'exigència pròpia de la nostra naturalesa humana (CIC 2702). El silenci, el control postural, la respiració i altres elements externs possibiliten als nostres alumnes orar en plenitud, sentint-se escoltats i prendre consciència per comprendre a qui estem dirigint la nostra oració.

Conèixer l'amor que Jesucrist sent per nosaltres gràcies a la meditació fa que l'alumne compregui el com i el perquè de la vida cristiana, li permet pensar, imaginar, emocionar-se i desitjar encara més l'encontre amb Jesucrist, i el confirma en la fe suscitant-li una conversió del cor (CIC 2708).

Quan l'alumne és capaç d'acollir l'amor amb què l'estima el Senyor i li respon, està experimentant la humilitat i s'està obrint a la voluntat de Déu, complint així amb la finalitat de l'oració contemplativa. Aquesta senzilla expressió manifesta el misteri de l'oració i ens fa mirar amb els ulls de la fe la història que Déu va fer amb cadascun de nosaltres i la seua aliança d'amor.

3.1.2.1. Propostes d'accions

- Experiències de silenci segons l'espiritualitat cristiana, en les diferents etapes educatives.
- Oració del matí en les distintes etapes educatives acabant amb la proposta d'oració comú per als alumnes dels Col·legis Diocesans.
- Propiciar moments per resar les oracions del cristià (Pare nostre, Ave Maria, Glòria).
- Començar els claustres i reunions amb professors i famílies amb una oració.
- Desenvolupar experiències d'oració en la capella/sala/parròquia com poden ser:

- › Oratori «de los niños pequeños».
- › Oracions de Taizé.
- › Catequesi del bon Pastor.
- › Altres realitats pròpies que es propicien al centre.
- Fomentar i acompanyar l'oració personal.
- Oferir moments d'adoració del Santíssim per a tots els membres de la comunitat educativa (professors, alumnes, pares).
- Promoure que la Capella/oratori/espai d'oració, siga un lloc freqüentat per la comunitat educativa.
- Presència dels signes cristians (creu, imatge de la Mare de Déu...) a les aules amb la pedagogia adequada.

3.1.3. Encontre i vivència

En tot el que precedeix, i també en el que ve a continuació plantejem la necessitat d'afavorir que les persones a les quals es dirigeix aquest Pla, i la seua concreció programada de cada centre, puguin anar elaborant o reconeixent **el seu propi relat vital**, la seua trajectòria existencial. D'aquesta forma, podran descobrir la presència de Déu a les seues vides, en un poble que els acompanya i en la mateixa Comunitat eclesial cap a les quals se'ls encamina.

Creiem necessari subratllar aspectes que hauran d'estar presents en les propostes pastorals i permeten l'experiència, la vivència de la trobada amb Aquell qui està viu i dona un sentit nou a la nostra existència.

En primer lloc, reconeixem el caràcter **processual** de la nostra proposta evangelitzadora. Totes les accions, les celebracions, els continguts han de formar part d'itineraris

que vagen progressant cap a l'aparició de l'«home nou» en Crist en aquells que recórreguen les seues diferents etapes.

A continuació, busquem que, en aquesta experiència personal i grupal, es possibilita **l'encontre** amb Jesucrist que està viu i present. Atès que no solament va venir, sinó que segueix venint per a trobar-se amb cada home, per als qui es deixen tocar per Ell.

Mostrant sempre a un **Déu que és Amor**. Diu el Papa Francesc: «Abans de res vull dir-li a cada persona la primera veritat: 'Déu t'estima'. Si ja ho has escoltat no importa, m'agradaria recordar-t'ho: Déu t'estima. Mai ho tornes a dubtar passe el que passe a la teua vida. En qualsevol circumstància, eres infinitament estimat».

Mostrant sempre el **Do de la vida**. La vida la rebem, no hem triat nèixer, com tampoc morir. La Vida ens és lliurada i la lliurem, ja que hi ha més goig en donar que en rebre.

Com a evangelitzadors és fonamental mostrar sempre la benedicció sobre les persones. Tots els éssers humans són dignes de **Benedicció** i dignes **d'Esperança**. Cal parlar bé del xiquet, de l'adolescent, del jove, del mestre, del pare, del company, etc. Perquè Déu parla bé de cadascun de nosaltres.

Un altre aspecte en el nostre servei d'evangelitzar l'escola és el poder **Acompanyar** la trajectòria vital de cada alumne (cf. PAT), de qui ho sol·licite o de qui se li propose. **No anem sols en l'Església** i tots necessitem que ens indiquen el camí per seguir el Senyor. De la mà, donant espai per a exercir la pròpia llibertat en la resposta i propers per a sortejar les sendes sinuoses; a l'escola som companys de viatge, bordó que sosté, paraula que consola i exhorta

perquè la persona sàpiga respondre a la trucada de vida que proposa el Mestre.

El que proposem a la Comunitat Educativa és tangible, no superficial, ja que la vida no és fàcil. Fugim de les coses banals cercant que en la nostra proposta aparega la **profunditat de les coses, de les persones i dels esdeveniments**.

Finalment, però no per acabar, ja que hi han més aspectes a tenir en compte, assenyalem la dimensió **contemplativa i d'admiració** davant el Misteri de Déu i de la vida. El silenci i la interioritat deixen espai perquè l'Esperit Sant acompanye i supere la nostra manera de fer missió a l'escola i formen part de l'estil de la Bona Notícia de l'Evangeli.

3.1.3.1. Propostes d'accions

El desenvolupament de l'Encontre i Vivència impregna tots els aspectes de l'acció educativa, la programació d'aula, el Pla d'Acció Tutorial, la missió dels departaments d'Orientació i dels departaments didàctics, etc. Des de cadascun d'aquests agents s'han de programar i realitzar accions que desenvolupen en tots els membres de la Comunitat Educativa, i especialment en els alumnes, l'agraïment, la gratuïtat, l'acolliment i la trobada, el sentit d'admiració i contemplació de la bellesa, la profunditat de les coses, esdeveniments i persones, la fe, l'amor com un do, acolliment i reciprocitat; d'aquesta manera tot el que es fa al col·legi és evangelització ja que tot condueix a l'experiència de trobada amb Crist viu acompanyant-nos en les coses quotidianes.

3.1.4. Encontre i celebració

La celebració dels sagraments i la seua vivència dins de la comunitat educativa ens permet escollir i interioritzar les accions i actituds pròpies del cristià. Açò afavoreix que l'alumne s'inicie en la tradició litúrgica de l'Església i comprenga els signes i ritus de santificació, així com el desig de Déu de comunicar-se amb les persones a través de la creació visible (CIC 1147).

Els sagraments de la iniciació cristiana permeten als nostres alumnes comprendre el sentit de la fe i aprofundir en el coneixement intens de Jesucrist. Per a arribar a ser cristià, és necessari seguir un camí i una iniciació cristiana que consta de diverses etapes (CIC 1229). En funció de les realitats dels temps, l'Església ha adaptat el seu missatge i l'ha actualitzat perquè els seus fills visquem en plenitud l'herència de la fe.

En els Col·legis Diocesans, aprofitant la seua peculiaritat Col·legi/Parròquia es proposa un itinerari que s'inicia en el context educatiu i desemboca, com no podria ser d'una altra manera, en la Comunitat parroquial.

3.1.4.1. Propostes d'accions

EUCARISTIA:

- Celebrar l'Eucaristia amb el claustre i PAS en els moments més importants del curs (com a mínim, en l'inici i final de curs).
- Preparació i conscienciació del grup-classe, del sentit i la bellesa de l'Eucaristia.
- Celebrar l'Eucaristia en xicotets o grans grups amb els alumnes.

- Fer possible que l'Eucaristia siga un moment important en les celebracions del col·legi amb les famílies (com a mínim una vegada a l'any).
- Animar i col·laborar amb la Parròquia perquè els xiquets i joves reben el sagrament de la Comunió i la Confirmació.
- **Promoure que les famílies participen de l'Eucaristia dominical a la Parròquia.**

PENITÈNCIA:

- Preparació i conscienciació del grup-classe, del sentit i la bellesa del sagrament del Perdó.
- Celebrar el sagrament del perdó amb els alumnes, especialment en temps de Quaresma.
- Comptar amb la presència del sacerdot perquè els alumnes i professors puguin acostar-se a rebre el sagrament del Perdó.

BAPTISME:

- Animar i col·laborar amb la parròquia perquè aquells alumnes que ho desitgen puguin rebre el sagrament del Baptisme. També del Baptisme d'Adults.

ALTRES:

- Introduir progressivament els nostres alumnes en el sentit de l'any litúrgic des de la tutoria i l'assignatura de Religió.
- Realitzar celebracions pròpies d'Advent/Nadal, Quaresma/Pasqua i Pentecosta amb els professors, alumnes i les famílies.
- Facilitar experiències que ajuden a viure el temps de Quaresma i Advent.

- Celebrar litúrgicament la festa pròpia del col·legi.
- Cuidar l'ambientació del col·legi especialment durant els temps litúrgics.

3.2. A la recerca de la Veritat

Paraula, llum, saviesa. Només l'encontre amb Déu ens desvetlla veritablement el misteri de l'home, descobrir la veritat última sobre la pròpia vida i la fi de la història.

3.2.1. Reconeixement de la pròpia identitat

L'alumne necessita créixer espiritualment i descobrir la seua vocació. Per això és important treballar el sentit de la vida, aprofundir en el sentit cristià de la mort i la fragilitat humana. L'ésser humà necessita enfortir-se en les virtuts per a viure en una antropologia adequada conforme a la seua identitat cristiana. Reconèixer la vida com un do i potenciar el desig de santedat és saber-nos reflex de Déu, madurar la nostra dimensió transcendent des de cadascuna de les dimensions que comporten la nostra persona.

3.2.1.1. Propostes d'accions

- Treballar les virtuts i les vides dels sants com a models a seguir.
- Implantar i desenvolupar el projecte d'educació afectiva i sexual «lliures per amor, lliures per estimar», des de la nostra identitat.
- Fomentar la visita de diferents llocs com el seminari menor o major diocesà, o monestirs de vida activa i contemplativa.

- Potenciar els testimonis vocacionals de famílies cristianes, missioners, vida consagrada, sacerdots, voluntaris, verges consagrades, al col·legi.
- Treballar el sentit de l'ecologia humana, natural i social de la creació segons el Magisteri de l'Església (encíclica del Papa Francesc «Laudato Si»).
- Desenvolupar el projecte d'acompanyament individual dels alumnes.
- Celebrar una convivència de professors al voltant de la identitat catòlica del centre, concloent amb una Eucaristia.
- Realitzar peregrinacions, convivències, jubileus, encontres... per a la Comunitat Educativa.

3.2.2. Diàleg fe-raó

Els centres educatius són l'ambient on es transmet la cultura d'una manera sistemàtica i a la llum de la fe. Per això, presentem la relació entre la fe i la raó com un diàleg complementari que s'obri a tota la societat, a totes les confessions cristianes, religions... Volem treballar l'ètica en tots els àmbits, especialment en el científic, històric i l'antropològic, treballant per la pau i la unitat dels pobles, des de Jesús la nostra Pau. Les arts són una eina idònia per a acostar les relacions interculturals i treballar el judici i l'ús dels mitjans de comunicació i les xarxes socials.

3.2.2.1. Propostes d'accions

- Incorporar l'exemple dels sants per a treballar la relació entre la fe i la raó en les distintes assignatures (llibres religiós 1er batxillerat).

- Treballar en les assignatures les aportacions de les persones de fe a la ciència, cultura i història.
- Formar els professors en temes de: Teologia Bàsica, DSI, Catecisme de l'Església Catòlica, bioètica i antropologia cristiana.
- Buscar experiències de persones que visquen els temes relacionats amb bioètica, malaltia... i com viuen aquesta realitat, cercar-los experiències sobre el diàleg fe-raó/antropologia/ciència/història...
- En la jornada del Dia de la Pau, deixar-se orientar pel Missatge anual del Papa sobre el tema.
- Treballar l'ecumenisme en l'Octavari de la Unitat dels cristians.
- Treballar les oracions de Taizé i les experiències dels joves que han acudit a la Comunitat de Taizé.
- Acollir les diferents activitats que es proposen des de la delegació de Missions.
- Potenciar cors i activitats musicals de la diòcesi i tractar de vincular-ho amb les parròquies durant les celebracions.
- Participar de les iniciatives diocesanes i de la Fundació com Nadalenques al carrer, Encontre musical, Festival de la Cançó Vocacional, Banda de CD...
- Treballar l'ambientació del col·legi en els temps litúrgics a través de les assignatures d'educació artística, realització d'obres d'art...
- Participar de les activitats esportives de la Fundació, (Col·leolimpíades...).
- Participar en les peregrinacions i marxes organitzades des de la Fundació.

- Vincular les Delegacions diocesanes amb els Col·legis Diocesans, línia de comunicació.
- Valorar i participar d'iniciatives culturals que es realitzen en el nostre entorn, on es puga establir un diàleg amb la cultura.

3.3. Al servei dels altres

L'encontre amb Jesucrist ens porta necessàriament a la trobada amb els altres. Servir és el major acte d'amor que podem realitzar per a ser testimoniats de la seua Paraula en el món que ens envolta. La societat necessita del nostre treball i el nostre lliurament generós, així com d'un testimoni que viu i veraç que s'alimenta de l'Evangeli i els sacraments.

3.3.1. Caritat i compromís en el món actual

És important treballar les realitats socials, les pobreses i limitacions del nostre temps i conèixer els gestos de caritat que fa Jesús en l'Evangeli. Un projecte caritatiu propi dels centres afavoreix aquest acostament a l'entorn que ens envolta, i un projecte comú dels Col·legis Diocesans afavoreix el sentit de pertinença a l'Arxidiòcesi, a una Església que té un pare i pastor comú. Tot aquest treball s'ha de realitzar des dels coneixements dels principis de la Doctrina Social de l'Església, per educar en la dignitat del treball, el valor de l'esforç i el compromís amb què ho fem.

3.3.1.1. Propostes d'accions

- Potenciar les campanyes de Mans Unides, de Nadal, DOMUND... amb un sentit caritatiu vertader.
- Facilitar moments d'entrega i d'oració per a les persones necessitades.

- Fomentar les: Carreres Solidàries, esmorzars/bere-nars solidaris...
- Participar i sensibilitzar a la Comunitat educativa per a participar activament del projecte #unverano-diferente.
- Potenciar la realització d'activitats APS.
- Conèixer i donar a conèixer els principis de la Doctri-na Social de l'Església.

4. RECURSOS

4.1. Formatius

- Silenci i interioritat (elaborar fitxes pedagògiques i vesprades de formació).
- Formació del professorat sobre l'Eucaristia.
- Formació sobre antropologia i bioètica.
- Formació en el diàleg fe-cultura-raó-ciència.
- Formació per a professors sobre els principis de la Doctrina Social de l'Església.

4.2. Materials

- Bíblia durant l'etapa d'Educació Primària.
- Llibre dels Evangelis en cada aula.
- Racó de la Paraula en cada aula que hi haja un sím-bol d'un crucifix i la Mare de Déu.
- Lema anual.
- Facilitar materials que ajuden a viure experiències en el temps de Quaresma i Advent (a l'estil del ca-lendari d'advent).
- Fer l'oració dels alumnes i dels adults de l'any en curs.

- Plantejar comptes en les xarxes socials (Instagram, Facebook...) dels departaments de pastoral, a banda de les que es publiquen en les xarxes oficials del centre.

CIC	CATECISME DE L'ESGLÉSIA CATÒLICA
CV	CHRISTUS VIVIT
DCE	DEUS CARITAS EST
EN	EVANGELII NUNTIANDI
PAT	PLA ACCIÓ TUTORIAL

FUNDACIÓ
COL·LEGIS DIOCESANS
SANT VICENT MÀRTIR